

РОЗДІЛ 1

КЕССИ

Тепер я офіційно безхатько.

Мені аж із кухні чути, як Ванда цокає язиком (це, до речі, не так вже й далеко в квартирі площею 65 квадратних метрів), і, коли я відриваю обличчя від потертого оксамитового дивана, бачу, як вона погрожує мені лопаткою.

— Обійдемося без поминок, — каже мені Ванда. — Без даху над головою не залишишся. За потреби можеш обжитися на дивані.

Я мимоволі кривлюся від згадки про вже знайомий м'який диван, поки мої очі бігають від прилаштованого поруч стосу газет до непідвладного часу телевізора, що відмовляється вийти з ладу у своїй дерев'яній мушлі.

— Я не хочу... набридати, — промовляю обережно, не бажаючи зачепити Вандині почуття. — Я щось вигадую.

У мої плани не входило втратити роботу на третьому курсі аспірантури з ерготерапії — посаду асистента терапевта в дитячій лікарні. Я ледве зводила кінці з кінцями на відведену мені зарплатню, а тепер, зі скороченням персоналу, моя ще менша за Вандину квартира через дорогу все щільніше й щільніше припадає лепом минулого.

— Маячня, — заперече Ванда. — Ти ж знаєш, що тут ти завжди бажана гостя.

Здуваю каштановий кучерик з обличчя й сідаю на дивані. Ванду Сіммонс я знаю вже шість років: ми познайомилися, коли вона запросила мене на чашечку чаю після того, як я випадково захряснула ззовні двері власної квартири в перший тиждень після переїзду сюди. Найкраща подружка сімдесятидворічного віку не була в переліку моїх місцевих амбіцій, але вона, гадаю, цікавіша за мене, тож хоч якийсь плюс.

— Вандо, — не можу стримати зітхання, — я люблю тебе. Ти це знаєш, але... у тебе одна ванна кімната і немає вай-фаю. У нас нічого не вийде.

— Це через різницю у віці, так? — намурмосилася вона.

— Аж ніяк. Ти завжди будеш єдиною для мене.

— Я просто кажу. Така можливість є.

— А що ти робитимеш зі своїми бінго-кавалерами, коли я сидітиму тут, на твоєму дивані?

— Ой, ми тебе не турбуватимемо — чкурнемо одразу до спальні.

Я скривилася.

— Я цілком схвалюю ваші радощі життя, але й по цей бік цих надто тонких стін я бути не хочу.

Ванда сміється, помішуючи соус для фрикадельок.

— Ти завжди можеш повернутися до «цицькамер».

— Будь ласка, не називай їх «цицькамерами», — стогну, відповідаючи.

— А що? Маєш камеру. Куди ти показуєш свої цицьки. І тобі платять.

Утупившись обличчям в її диван, я дещо пошкодувала, що розповіла Ванді про свою... *оборудку* з *OnlyFans*, хоч я й не очікувала, що вона переп'є текіли більше за мене тієї ночі, коли я як на сповіді все виклала. Не те щоб мені було соромно — анітрохи. Копієчка вийшла непогана. Відколи я стикнулася з нагальною необхідністю сплатити за навчання,

я з легкістю забирала гроші у гультівіс, а інакше я потопала би в боргах. Маю на увазі, що гарні груди потрібно конвертувати в прибуток. Певно, так казала Маргарет Тетчер.

— Ти ж знаєш, що я не можу, — зітхаю. — Акаунт видалено. Підписники згоріли. У мене піде ще два роки, щоб поновити втрачене.

Крім того, я дещо засвоїла з першої спроби, але принаймні цю частину я не виставлятиму на загал.

— То що робитимеш? Шукала вже іншу роботу?

— Намагаюся, — буркочу, відповідаючи, і гортаю на телефоні ті самі здебільшого безрезультатні пропозиції. — І навіть виставляти вакансії, якщо ти ігноруватимеш потенційних працівників?

— Розвелосся в цьому місті народу, — клацає язиком Ванда. — Знаєш, коли я переїхала сюди, можна було йти вулицею й вітатися з кожним зустрічним. А тепер як у вулику. Постійний гамір. Ти знала, що там є такий триклятий магазин, де навіть картки не приймають? Зайшов — вийшов. Я весь час почувалася крадійкою. А як у мене серце калатало...

— Так, ми ж говорили про новий магазинчик «Фреш», пам'ятаєш? Я ще допомагала тобі з обліковим записом.

— А, точно. Незабаром вони доставлятимуть продукти прямісінько на ганок.

— Вандо, не хочу тебе засмучувати, але вони вже це роблять.

— Невже? Гм. Мусиш мені це влаштувати. Вбережеш мої старечі ноги.

— Мабуть, не така вже ти поборниця прогресу.

— Так, так. А що з ідальнею на П'ятій?

— Вони не відпускають мене через лабораторні в універі.

— Знаєш, Сал казав, що йому потрібна допомога в...

— У ідальні я не працюватиму, — рішуче протестую. — Сал надто вже розпускає руки.

— Мені це завжди було в ньому до вподоби, — розсміялася Ванда.

— Тобі не забагато років, щоби бути такою хтивою?

— Кессі, я стара, — фиркає вона, — але не мертва.

— Справді, гадки не маю, що *робити*, — стогну, відповідаючи.

— Переглянь оголошення ще раз. Можливо, ти щось пропустила.

— Та вже як десять разів переглянула, — хмикаю.

Ванда все ще бурчить на мене з кухні, поки я знову уважно вивчаю розділ «Потрібні працівники», думаючи, що якщо я передивлюся його достатню кількість разів, то раптом вигулькне якийсь потайне диво-оголошення. Як може бути так важко знайти роботу, що дозволить мені вчитися ввечері та їздити в універ щодругі вихідні? Це ж Сан-Дієго, а не Санта-Барбара. Має ж бути *щось*, що я можу...

— От трясця, — вигукую з несподіванки.

Ванда, озброєна лопаткою, виходить із кухні.

— Що?

«Потрібна няня на повний робочий день із проживанням. Досвід роботи з дітьми обов'язковий. Житло та харчування безкоштовно. Тільки відповідальні претенденти»

Ванда хмикає.

— Ти ж не хочеш застрягнути, дбаючи про чужих...

— Початкова зарплата... Чорт забирай.

— Аж така добра?

Я витріщаюся на Ванду з роззявленим ротом і щойно озвучую їхню пропозицію, Ванда вимовляє слівце, яке зазвичай приберігає тільки для випадків, коли «Лейкерс»¹

¹ «Лос-Анджелес Лейкерс» — професійна баскетбольна команда, заснована у 1946 році в місті Лос-Анджелес в штаті Каліфорнія. (Тут і далі — прим. перекл.)

програють. Потім вона шумно видихає і нервово поправляє свої охайні білі кучері.

— Тоді, мабуть, краще тобі вже набирати їхній номер.

Ейден Рід неочікувано швидко відповів на мій електронний лист і, авжеж, неочікувано швидко та охоче призначив дату співбесіди. А якщо вже йдеться про зустріч, то він неочікувано *легко* покликав мене до одного з найпрестижніших ресторанів міста — такого, де поїсти мені не по кишені й куди, я впевнена, мене навіть *не впускають* через мій простецький одяг. То ось як багатії проводять співбесіди? Сумніваюся, що Сал із забігайлівки запросив би мене в п'ятизірковий ресторан, де я б шинкувала йому індичку, а він, бач, *невбачай*, та й зачіпав рукою мою дупу.

Однак я вдягла улюблену ще з випускного у коледжі чорну сукню-футляр, і сподівалася, що вона зробить мене більш зібраною, ніж я почувуюся насправді. Оскільки у мене виникла підозра, що сім'я, в яку я намагаюся влаштуватися нянею, заможніша, ніж я спочатку гадала, то трохи удаваної впевненості стане в пригоді.

Авжеж-бо я люблю дітей! А під час роботи в дитячій лікарні з'ясувалося, що вони — цільова аудиторія моїх кепських дотепів, а це вже щось. Ба більше, вся річ у тім, що я присвячую своє життя ерготерапії, щоб стати тією опорою для дітей, коли, здається, всі від них відвернулися — зважаючи на це, робота повинна бути простіше простого, чи не так?

От я й намагаюся себе в цьому переконати. Присягаюся, адміністраторка за милю відчуває запах мого копійчаного лосьйону для тіла та якось *знає*, що в мене в кишенях вітер свище, щоб їсти тутешні закуски, але вона — слід віддати їй належне — надягає посмішку і, почувши ім'я мого потенційного роботодавця, веде мене до столика. То ось як воно: мати вплив? Я вмощуюся на оббите

шовком крісло, відчуваючись ніяково серед запалених свічок і вишуканої музики. Дідько, я навіть лікті покласти на стіл боюся.

Підходить офіціант і питає, чи бажаю я почати із закусок, а оскільки адміністраторка з осудливим поглядом мала абсолютну рацію, я зупиняюся на склянці води, поки чекаю на цього Ейдена (трохи грубо спізнюватися на власну співбесіду). Очікуючи, я сьорбаю воду, силкуючись мати такий вигляд, ніби для мене це черговий вечір у такому закладі.

Сам собою ресторан найкращий з усіх, де я тільки бувала. У житті не бачила стільки кришталю, а від цін на страви Ванда б зомліла. Не можу дочекатися, щоб розповісти їй про це пізніше, і подивитися, як її очі вилізатимуть з орбіт.

— Перепрощую, — пролунало поряд.

Чийсь низький голос прошепотів так близько до мого вуха, що я ледь не захлинулася водою, яка розтеклася нижньою губою та підборіддям, поки я заходила кашлем. Утупившись перед собою у розмиті контури, я намагаюся витерти підборіддя тильною стороною руки й раптом помічаю мужні руки. Потім — обличчя.

Боже милостивий.

На кілька секунд у процесі осягнення раптової появи широкоплечого чоловіка із зачесаним назад густим каштановим волоссям, вольовим підборіддям та виразними вилиццями і — чи справді його вуста пухкіші за мої? — мій мозок заклінило. Він ще й високий. Не настільки, щоб справляти враження баскетболіста чи чогось на кшталт цього (хоча він цілком міг би, якби захотів), а настільки, щоб попросити його дістати якусь дрібничку з верхньої полиці, аби помилуватися рухом його плечей під сорочкою. Розумію, що в голові у мене безлад, але все, що я знаю, це те, що в мене зріст 170 см і груди, за які не соромно заплатити,

сідниці, виплекані присіданнями, і емоційний зв'язок із хлібом, а цей чоловік змушує мене почуватися *крихіткою*.

І якщо цього недостатньо, щоб проковтнути язика (а саме його я й проковтнула, захлинувшись від газованої води), то його очі добили мене. Мені казали про гетерохромію; хоч на власні очі я її не бачила, принаймні я впевнена, що мій професор біології згадував про це мимохідь за моїх бакалаврських часів. Його очі — це дуєт коричневого та зеленого: не надто яскравих, але насичених, як теплий чай і морська вода, від яких неможливо відірватися.

Я усвідомлюю, що саме це я і роблю: витріщаюся на бідолаху.

— Вибачте, — випаляю. — Трохи збилася з пантелику.

Я беру серветку, щоб витерти підборіддя, і помічаю на чоловікові білий кухарський кітель, підперезаний довгим фартухом.

— О, — починаю знову. — Я чекаю на декого, тож поки що не збираюся нічого замовляти.

— Зрозуміло. — Його усмішка відкриває ідеальний ряд зубів, який привів би в екстаз мого стоматолога, і дивиться так, ніби шкодує, що підійшов до столика. А може, це я собі понапридумувала. — Гадаю, ти чекаєш на мене. Ти — Кессі?

— Я... — Ой ні. Ні, ні, ні. Я ж не оббрискалася водою перед хлопцем, який може мене найняти? — Пане Ріде?

Він кривить обличчя.

— Ейден, будь ласка. Перейдімо на ти. Від «пана Ріда» я почувуюся стариганом.

Збрехав так збрехав. Принаймні я так думаю. Тобто він старший за мене, але не *старий*. Я б заклалася, що йому максимум тридцять. Я все ще здивовано витріщаюся.

— Звісно, — промовляю, намагаючись зібратися з думками; відсуваюся від столу і незграбно простягаю руку. — Я — Кессі. Кессі Еванс.

У відповідь на простягнуту руку його рот смикається, і я одразу ж шкодую, що виставила її так, ніби граю Бляшаного Дроворуба в якійсь бюджетній постановці «Чарівника країни Оз», але вороття назад вже немає. Він тисне її, мабуть, намагаючись бути милим, указує на моє місце, очікуючи, поки я сяду, перш ніж зайняти крісло навпроти.

Я прочищаю горло, намагаючись забути, що хвилину тому я ледь не обплювала водою найгарячішого чоловіка на планеті, який, як я дуже сподіваюся, платитиме мені шалені гроші за те, щоб я доглядала його дитину. *Його дитину!* — нагадую собі. Це ж *співбесіда*. А отже, цілком недоречно, що моя увага досі поглинута його кремезними руками. Тими самими, на яких мій розум інстинктивно зауважує відсутність будь-яких обручок.

Заціпся, мозку.

У будь-якому разі годі задивлятися на його руки. Навіть якщо вони настільки цікаві, що дівчина починає подумки згадувати, коли востаннє була на побаченні.

— Тож ти кухар? — охкаю, миттю пошкодувавши про вибір слів. — Вибач. Я маю на увазі, шеф-кухар. Ти — шеф-кухар. Правда?

На диво, Ейден не гукає охорону, щоб мене вивели, а натомість усміхається.

— Так. Я тут готую.

О, благослови його Боже за те, що він мені підіграє.

— Це... чудово. Насправді чудово, — вдячно киваю, оглядаючи навколо нас блискучі люстри та піаніста десь ззаду. — Яке шикарне місце.

— Так, — погоджується він. — Я вже кілька років працюю тут шеф-кухарем.

— Справді? Класно.

— Класно, — повторює він у захваті. — Так. Вибач, що запросив на роботу. Я був, е-е... ну. Вертівся ніби в казані останнім часом.